

Zaljubljen v musical

Uroš Smolej, igralec

DAMIJAN VINTER

Uroš Smolej nikakor ni nepoznan mariborskemu občinstvu. To poletje se je v okviru festivala Lent predstavil z musicalom Kabaret, prav za vlogo Konferansjeja v tej predstavi pa je letos prejel tudi Borštnikovo nagrado. A to ni prva nagrada za triintridesetletnega dramskega igralca, ki je navdušen nad musicali. Pred enajstimi leti je bil na Borštnikovem srečanju nagrajen kot mladi igralec, je dobitnik dveh Severjevih nagrad, še dve Borštnikovi nagradi pa si je prislužil leta 2002 in 2004. Isto leto je bil na celjskih Dnevih komedije (skupaj z Matjažem Javšnikom, Ivanom Godničem in Robertom Prebilom) proglašen za žlahtnega komedijanta za vlogo v uprizoritvi Burke o jezičnem dohtarju, že šest let je član Mestnega gledališča Ljubljana, na veselje mlajšega občinstva pa pogosto nastopa tudi v otroških predstavah. Z nadarjenim igralcem smo spregovorili o musicalih, Kabaretu, Borštnikovem srečanju in njegovih filmskih ambicijah.

Se imate dovolj radi?

"Dovolj, da se prenašam."

To pomeni ...

"Da bi se lahko imel bolj. Po horoskopu sem riba in od tod izvirajo močna nihanja v počutju in osebnosti. Včasih si želim, da bi jih bilo manj. Pa recimo, da bi bil malo manj fizično omejen. Če se skoraj vsako jutro zbudiš z bolečinami v hrbtenici, to sčasoma izoblikuje osebnost. Sicer pa se razdajam in imam slabo vest, če moram odpovedati predstavo. Zavedam se, da je zdravje prvo, a zaenkrat raje potrpim."

Potrebujete dosti časa zase in ali si ga tudi vzamete?

"Načeloma da in si ga tudi vzamem. Vsaj zdi se mi tako. A hotel bi ga imeti več. Funkcionirati pričnem šele po dvanajsti uri in ob vseh vajah in predstavah mi štiriindvajset ur ne zadošča. Pravzaprav imam časa zase manj, kot bi ga želel. Občudujem ljudi, ki so vedno v pogonu in naredijo milijon stvari na dan."

Igralec mora biti do neke mere samovšečen. Kako je z vami?

"Oder je prostor, kjer si to lahko dovolim. Ne vem, kako delujem na zunaj. Sem slišal, da včasih delujem igno-

rantsko, a to nikakor ni stvar mojega odnosa do soljudi, temveč zgolj izraz negotovosti oziroma pomanjkanja samozavesti."

A na odru delujete povsem nasprotno.

"Ja, samozavest je očitno veliko večja na odru kot zasebno. In še nekaj. Četudi se na odru počutim super, se vedno bojim pogledati posnetek predstave. Vem, da ni tako, ampak takrat se mi zdi vse katastrofalno. In zato se raje ne gledam."

Torej zelo samokritični?

"Zelo. Kritičen in zahteven do sebe in do vsega, kar počnem."

Preveč?

"Preveč nikoli ne moreš biti. Razen do te meje, ko se začneš uničevati. Takšen pa hvala bogu nisem."

Veliko ljudi občuduje vašo obrazno mimiko. Bi raje igrali z zavezanimi rokami ali z zakritim obrazom?

"Mimiko uporabljam, kot to dovoljuje ta koncept in moja vizija. Teško bi se opredelil, kaj se mi zdi pomembnejše, mimika ali telo. Eno ne izključuje drugega in oboje se dopolnjuje. Z obrazom poveš eno zgodbo, ki jo dopolniš s telesom. In obratno. Oboje zahteva angažiranost. Spominjam se, da sem bil pri predstavi Dvoboj po petinštridesetih minutah sedenja na stolu prav tako premočen kot po dveh urah plesa in petja pri Kabaretu."

Katera nagrada vam je najbolj pri srcu?

"Vsaka po svoje, tudi letošnja mi veliko pomeni. A tista z Borštnikovega srečanja pred enajstimi leti je zame posebnost. Za predstavo Beg iz pekla Damira Zlatarja Freyja sem prejel nagrado za mladega igralca, za katero sploh nisem vedel, da me lahko doleti. Imeli smo tri ponovitve in ko sem zadnji večer na zakuski izvedel za nagrado, sem je bil resnično zelo vesel."

Ste si na letošnjem Borštnikovem srečanju uspeli ogledati kaj predstav?

"Vsako leto se govori, kako je bilo včasih noro, ko so bili vsi, igralci in ustvarjalci, cel teden na kupu, danes pa tega ni. Razlog je verjetno v večji zasedenosti - naša hiša (Mestno gledališče Ljubljansko) ima recimo petindvajset

abonmajev - in v dejstvu, da včasih ni bilo v tolikšni meri odvisno, koliko je teater sam zaslužil. Uskladiti termine predstav in si vzeti teden dni prosto je danes skoraj nemogoče in zato je iluzorno govoriti, da se to lahko ponovi. Bi bilo pa lepo, če bi imeli prosto vsaj na dan igralca."

Se strinjate, da tekmujejo predstave samo po selektorjevem izboru?

"Če je to res festival slovenskih gledališč, bi bilo morda prav, da se vsako gledališče predstavi z najboljšim izborom, najboljšo predstavo po lastni izbiri. Ob tem pa bi lahko selektor izbral še nekaj dodatnih predstav, ki si po njegovem mnenju zaslužijo uvrstitev v tekmovalni program. Ali pa, recimo, da bi vsako gledališče sodelovalo s številom predstav, sorazmernim z obsegom produkcije pretekle sezone."

Kako se je zgodil Kabaret?

"Za musical navijam že od takrat, ko sem si v Ameriki ogledal Zgodbo z zahodne strani. Šlo je za klasično produkcijo, a bil sem navdušen. Pravzaprav zastrupljen. Ne rečem, da sem postal fanatik, a pričel sem spremljati musicale v Londonu in si seveda želel, da bi se tudi pri nas kaj premaknilo."

A takrat pri nas še ni bilo na vidiku takšnih projektov.

"Vse se je zdelo še zelo iluzorno. Ni bilo tehničnih možnosti, kadra, denarja in zanimanja. Ko pa se je pričelo govoriti o tem, sem bil seveda takoj za. Udeležil sem se interne avdicije in dobil odlično vlogo. Pri delu sem zares užival."

Poznate kultni istoimenski film z Lizzo Minnelli?

"Videl sem ga - pa še to ne celega - precej časa nazaj, pred kakšnimi petnajstimi leti. Pred premiero pa si ga namerno nisem ogledal, saj se nisem hotel obremenjevati. Zavedali smo se, da sta film in musical različni stvari. Med predstavo in filmom obstaja kar nekaj razlik. Recimo, zgodba gospe

Schneider in gospoda Schultza, ki je židovskega rodu, je v predstavi dosti bolj izpostavljena, imamo tudi več songov. Nas pa s filmom družijo izvorna Fossova koreografija."

Vidite kaj vsebinskih vzporednic z da-

Stran / Page: 13

Doseg / Reach: 132000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 548 cm2

2 / 2

Uroš Smolej v Kabaretu ...
(Marko Vanovšek)

... in v življenju (Janko Rath)

našnjim svetom?

“Seveda. Prva je nestrpnost do drugačnih. V predstavi do Židov, v vsakdanjem življenju pa do raznih oblik drugačnosti. Druga je grožnja vojne, ki se mi zdi prav tako močno prisotna. Dejstvo, da ima en sam človek tolikšno moč, da lahko odloča o življenju (in smrti) tisočih. Pa seveda večna tema, ljubezen. Kabaret v osnovi odpira ogromno aktualnih tem, s katerimi se lahko poistovetimo tudi danes.”

Ste si kdaj ogledali pravi kabaret?

“Če bi bil pariški Moulin Rouge kabaret, potem da, a ni. Je zgolj šov. Kabaret je zame satirična, humoristična, duhovita in kritična obravnava aktualnih družbenih tem z umetniškim pristopom. Norčevanje iz trenutne politične situacije, zavito v dramski nastop s petjem in plesom. Sem si hotel v Berlinu ogledati kakšen pravi kabaret, pa ga nisem našel. Še slavni Kit-Kit klub, ki ga omenjamo v predstavi, je danes cenen seks klub.”

Kateri so vaši najljubši musicali?

“Najbolj sem se zabaval ob Producen-tih (The Producers). Pa vseč sta mi bila Mamma Mia in Billy Elliot. A v spom-inu mi še vedno najbolj ostaja Zgodba z zahodne strani (West Side Story), ki sem ga kot prvega videl v San Francis-cu.”

Kaj pa izkušnje s kamero?

“Nimam jih zadosti in film me abso-lutno veseli. Bo že prišel čas, ko bom dobil kakšno dobro vlogo. V kolikor

je to glede na trenutni položaj doma-če filmske produkcije seveda sploh možno. Še vedno obstajajo predsodki glede gledaliških igralcev na filmskem platnu, a se zadnje čase tudi ti predsodki rušijo. Vlado Novak v Petelinjem zaj-trku - zakon!”